

Arrest

nr. 246 771 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. In het kader van haar huidig verzoek houdt zij vast aan haar verklaring tot haar vijftiende in Mogadishu te hebben gewoond en vervolgens tot aan haar vertrek in 2015 in het dorp Kabtanlas in de provincie Lower Shabelle. Zij stelt in het kader van haar voorgaande verzoeken de waarheid te hebben verteld over haar problemen maar niet over haar werk in Somalië. Zij zegt nu de bananenvelden waarover zij sprak in het kader van haar eerdere verzoeken en die zij situeert in Kabtanlas, Afgoye en Golweyn in Lower Shabelle, te hebben geërfd van haar vader. Zij geeft verder aan vroeger altijd te hebben gezegd dat zij zelf werkte op de drie velden van haar familie maar dat dit in feite niet het geval was. Daarnaast maakt zij nu melding van een broer met de naam A. H. J. die zij vroeger nooit heeft vermeld. Haar kinderen zouden bij hem in Somalië verblijven. Zij verklaart dat derden haar hier op het verkeerde been hadden gezet en hadden gezegd dat zij niet alles moest vertellen aan het CGVS. Zij verwijst verder naar een incident dat zou hebben plaatsgevonden op 16 maart 2020. De Amerikanen zouden toen een luchtaanval hebben uitgevoerd op de bananenvelden van haar familie in Kabtanlas omdat Al Shabaab zich daar ophoudt. Twee neven zouden hierbij om het leven zijn gekomen. Zij meent dat de Amerikanen zich wel hebben verontschuldigd. Volgens haar verklaringen namen verschillende Somalische media contact op met haar om te spreken over de luchtaanval op haar eigendom in Lower Shabelle. Zo zou zij naar aanleiding van dat incident hebben gesproken met D. A., een Somalische journalist die in Nederland verblijft. Voorts stelt zij dat haar familie voor elke oogst belastingen moet betalen aan Al Shabaab en ook aan de Somalische overheid wanneer de oogst wordt vervoerd naar andere steden. Haar broer zou haar hebben voorgesteld om de velden te verkopen aangezien ze voor zoveel problemen zorgen. Bij een terugkeer naar Somalië vreest zij Al Shabaab omdat zij weten dat zij mede-eigenaar is van de gronden. Zij stelt daarnaast dat zij als vrouw extra in het vizier loopt ten aanzien van Al Shabaab. Ten slotte verwijst zij nog naar haar moeilijke levensomstandigheden in België.

Ter ondersteuning van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt zij de volgende documenten neer: een usb-stick met een begeleidend schrijven van harentwege met als titel 'A suffered mother in Belgium'; een korte reportage door mediakanaal Waagacusub Media van journalist D. A. die in Nederland verblijft, naar eigen zeggen over het incident van 16 maart 2020, inclusief telefonische interviews in het Somali met verschillende personen; twee videoreportages van Somali Cable over hetzelfde incident; een filmpje van het vernielde huis bij de bananenplantage; een nieuwsbericht van Allgaduud.net over Amerikaanse luchtaanvallen op andere data in Somalië; en vijf foto's van de aangerichte ravage op de velden en zijn infrastructuur. Haar broer, A. H. J., zou ook op de videobeelden te zien zijn. Zij stelt verder op haar gsm beelden te hebben van haar gesprekken met D. A. over de luchtaanval van 16 maart 2020 en geeft aan dat ze ook op YouTube staan.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen over haar recente verblijf in de provincie Lower Shabelle en zij geen duidelijk zicht bood op haar persoonlijk profiel. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. X van 29 januari 2018.

De commissaris-generaal besloot dat haar tweede verzoek niet-ontvankelijk was omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen over haar recente verblijf in de provincie Lower Shabelle en omdat zij nog steeds geen duidelijk zicht bood op haar persoonlijk profiel. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 19 september 2018.

Het CGVS besloot dat haar derde verzoek niet-ontvankelijk was omdat er nog steeds geen geloof kon worden gehecht aan haar verklaringen over haar recente verblijf in de provincie Lower Shabelle en omdat zij nog steeds geen duidelijk zicht bood op haar persoonlijk profiel. De RvV bevestigde deze beoordeling en beslissing bij arrest nr. X van 24 april 2019.

In het kader van haar vierde en vijfde verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Zij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van

eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekster stelt dat: "Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus." De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekster wijst er op dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoekster op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 7, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Marka in de provincie Lower Shabelle, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij vroeger niet echt de waarheid heeft verteld maar nu wel. Zij benadrukt dat zij haar nieuwe relaas ondersteunt met stukken die grondig moeten onderzocht worden, wat niet gebeurd is.

De Raad herneemt vooreerst volgende grond uit voormelde beschikking:

“5. Verzoekster stelt dat: “Verwerende partij legt alles naast zich neer, en meent het asielrelaas niet meer te moeten onderzoeken gezien de eerste asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten. Dit is niet serieus.” De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

Op een verzoeker om internationale bescherming rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om van meet af aan de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de bevoegde instanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd, op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, kan een poging om de asielinstanties te misleiden niet worden geminimaliseerd.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, blijkt verder uit de bestreden beslissing dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de door haar bijgebrachte elementen en documenten, en dat op gedetailleerde wijze werd uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard:

“(…) Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden. U houdt vast aan uw verklaring te zijn geboren in Mogadishu, daar tot uw vijftien jaar te hebben gewoond en vervolgens te

zijn verhuisd naar Kabtanlas, gelegen in de provincie Lower Shabelle. (Verklaring Volgend Verzoek, d.d., 16/06/2020, vraag 5 en 10). Hierbij dient evenwel herhaald te worden dat er geen geloof wordt gehecht aan de door u geschetste verblijfssituatie en levensomstandigheden voor uw aankomst in België.

U verklaart daarnaast dat u in het kader van uw eerdere verzoeken niet de volledige waarheid heeft gezegd. U zegt nu dat jullie de bananenvelden in Lower Shabelle hebben geërfd van jullie vader. U meent verder altijd te hebben gezegd dat u zelf op de velden van uw familie werkte maar dat dat in feite niet het geval was. Daarnaast maakt u nog melding van een broer in Somalië met de naam Ali Hassan Jimale die u vroeger nooit heeft vermeld. Uw kinderen zouden bij hem verblijven. U geeft als uitleg dat andere personen u hier op het verkeerde been hadden gezet en hadden gezegd dat u niet alles moest vertellen aan het CGVS (Verklaring Volgend Verzoek, d.d., 16/06/2020, vraag 16, 20 en 21). Hierbij dient opgemerkt te worden dat uw nieuwe verklaringen betreffende de eigenaar van de bananenvelden, uw rol op de velden, en uw familiale situatie, de geloofwaardigheid van uw beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen en reële situatie in uw land niet herstelt, integendeel. Men kan zich afvragen waarom u jarenlang over deze elementen zou liegen. Dat anderen u op het verkeerde been hadden gezet, is hiervoor geen afdoende uitleg. In het kader van uw eerste verzoek legde u overigens al tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw familiale situatie en werk in Somalië (zie beslissing X in de blauwe map).

Aangaande de bananenvelden stelt u verder dat uw familie voor elke oogst belastingen moet betalen aan Al Shabaab en ook aan de Somalische overheid wanneer de oogst wordt vervoerd naar andere steden. Voorts verklaart u dat de Amerikanen op 16 maart 2020 een luchtaanval hebben uitgevoerd op de bananenvelden van uw familie omdat Al Shabaab zich daar ophoudt. Twee neven zouden daarbij om het leven zijn gekomen. U zou naar aanleiding van dat incident hebben gesproken met Dahir Alasow, een Somalische journalist die in Nederland verblijft. U legt een usb-stick neer met foto's, videobeelden en mediaberichten, volgens uw verklaringen betreffende het Incident van 16 maart 2020. Ook uw broer, over wie u in het kader van uw vijf vorige verzoeken nooit had gesproken, zou hierop te zien zijn. U meent verder op uw gsm beelden te hebben van uw gesprekken met Oahir Alasow en zegt dat ze ook op YouTube staan. Uit uw verklaringen op de DVZ is het niet geheel duidelijk of u daarmee refereerde naar het mediabericht van voornoemde journalist dat op de usb-stick staat. U spreekt tevens over beelden van u op de landbouwvelden maar die zijn niet te zien op de usb-stick (Verklaring Volgend Verzoek, d.d., 16/06/2020, vraag 16,18 en 19). Wat er ook van zij, de hierboven verklaarde problemen die verband houden met de beweerde bananenvelden waarvan u nu zegt dat u ze heeft geërfd van uw vader, zijn evenmin van dien aard een ander licht te werpen op uw verblijfssituatie en levensomstandigheden voor uw aankomst in België. Immers, in het kader van uw eerste verzoek werd al geoordeeld dat er op zich geen vragen worden gesteld bij uw verklaring een gegeven periode in Somalië te hebben gewoond, onder meer op een plantage in Lower Shabelle, maar dat dit niet betekent dat u er ook effectief zou hebben gewoond tot aan uw komst naar België in 2015 (zie beslissing X in de blauwe map). Zelfs als er nu recent - toen u in België was (Verklaring Volgend Verzoek, d.d., 16/06/2020, vraag 15) - een luchtaanval zou hebben plaatsgevonden op een plantage die van uw familie zou zijn, dan nog doet dat geen enkele afbreuk aan voorgaande vaststellingen." (eigen onderlijning).

Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door voor te houden het niet eens te zijn, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan het vastgestelde. De verzoekende partij gaat tevens voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat reeds werd geoordeeld: "dat er op zich geen vragen worden gesteld bij uw verklaring een gegeven periode in Somalië te hebben gewoond, onder meer op een plantage in Lower Shabelle, maar dat dit niet betekent dat u er ook effectief zou hebben gewoond tot aan uw komst naar België in 2015 (zie beslissing X in de blauwe map). Zelfs als er nu recent - toen u in België was (Verklaring Volgend Verzoek, d.d., 16/06/2020, vraag 15) - een luchtaanval zou hebben plaatsgevonden op een plantage die van uw familie zou zijn, dan nog doet dat geen enkele afbreuk aan voorgaande vaststellingen." (eigen onderlijning).

De verzoekende partij komt niet verder dan te herhalen dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de bijgebrachte stukken, minstens neemt zij ter terechtzitting slechts een algemeen standpunt in zonder in concreto aan te duiden welke stukken niet grondig zouden onderzocht zijn, laat staan dat zij met haar betoog ter terechtzitting ingaat op de concrete vaststellingen aangaande door haar voorgelegde elementen en stukken. De verzoekende partij doet met haar algemene argumentatie en verzuchtingen ter terechtzitting waarbij zij geen concrete argumenten aanvoert, noch in concreto ingaat op de gronden

van de beschikking en de vaststellingen van de bestreden beslissing, aldus geen afbreuk aan deze gronden en vaststellingen. Zij brengt geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

M.-C. GOETHALS